

Република Србија
УПРАВНИ СУД
ОДЕЉЕЊЕ У КРАГУЈЕВЦУ
I-3 У 4204/13
Дана: 05.03.2015.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Љиљане Петровић, председника већа, мр Николе Китаровића и мр Весне Чогурић, чланова већа, са судским саветником Николом Крушкоњом, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби мал. А.А., чији је законски заступник мајка Б.Б. из ..., ... бр. ..., ..., против туженог Министарства рада, запошљавања и социјалне политике Републике Србије- Одељења за управне послове у области социјалне заштите, сада Министарство за рад, запошљавање, социјална и борачка питања Републике Србије, ради поништаја решења број 553-03-00128/2012-10 од 27.02.2013.године, у предмету признавања права на додатак за помоћ и негу другог лица, у нејавној седници већа, одржаној дана 05.03.2015.године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

Образложење

Оспореним решењем, ставом првим диспозитива, поништава се решење Центра за социјални рад Краљево број 3/55320-7781/2011 од 29.07.2011.године и решава: ставом другим диспозитива, одбија се захтев за признавање права за помоћ и негу другог лица А.А. из

У тужби поднетој овом суду, тужилац оспорава законитост решења туженог органа и наводи да је тужени погрешно када је одбио захтев за признавање права, пошто тужилац има медицинску документацију-психијатријски извештај психијатра из Института за ментално здравље Београд од 10.12.2012.године, који указује на потребу стицања права на туђу негу и помоћ. Предложио је да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао при разлозима датим у образложењу оспореног решења. Предложио је да суд тужбу одбије, обзиром да тужила у тужби није навела нове чиљенице ни нове доказе, осим оних које је навела у жалби против

првостепеног решења и који су приликом доношења оспореног решења оцењени као неосновани.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу, као и списка ове управне ствари, одлучујући без одржавања усмене расправе, јер је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања у смислу члана 33. став 2. и став 3. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), па испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у смислу члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да је тужба неоснована.

Из списка предмета произлази да је у управном поступку, који је претходио доношењу оспореног решења, утврђено, на основу налаза, мишљења и оцене првостепеног органа вештачења број 3468 од 13.06.2011.године и налаза, мишљења и оцене органа вештачења у другостепеном поступку број 144 од 09.12.2011.године, датих на основу непосредног прегледа тужиоца код првостепеног органа вештачења и расположиве медицинске документације, да код тужиоца не постоји потреба за помоћи и негом од стране другог лица. На основу овако утврђеног чињеничног стања првостепени орган је нашао да нису испуњени услови из члана 23. Закона о социјалној заштити и обезбеђивању социјалне сигурности грађана, па је ожалбеним решењем од 29.07.2011. године, одбио захтев за признавање права за помоћ и негу другог лица А.А. из ...

Одлучујући по жалби тужиоца, тужени орган је нашао да је у првостепеном поступку правилно утврђено чињенично стање, али да је на исто погрешно примењен правни пропис, и то Закон о социјалној заштити и обезбеђивању социјалне сигурности грађана („Службени гласник РС“, бр.36/91...115/05), који је престао да важи ступањем на снагу Закона о социјалној заштити, дана 12.04.2011.године.

По оцени Управног суда, решавајући у поступку по жалби, тужени орган је правилно нашао да је првостепено решење донето погрешном применом прописа, јер је донето дана 29.07.2011.године, у време када је ступио на снагу Закон о социјалној заштити, објављен у „Службеном гласнику Републике Србије“ број 24/11 од 04.04.2011.године, којим је чланом 219. став 1. прописано да поступци за остваривање права и пружање услуга социјалне заштите који су започети а нису окончани до дана ступања на снагу овог закона окончаће се по одредбама овог закона, па се услови за признавање траженог права морају ценити према члану 92. став 1. Закона о социјалној заштити. Стога је правилно тужени орган, на основу члана 233. став 1. Закона о општем управном поступку, ставом првим диспозитива оспореног решења, поништио првостепено решење од 29.07.2011. године, а ставом другом диспозитива оспореног решења, одбио захтев тужиоца за признавање права на додатак за помоћ и негу другог лица, јер нису испуњени законом прописани услови. Ово стога, што је у проведенном поступку утврђено да тужилац није лице коме је неопходна помоћ и нега другог лица да би задовољило своје основне животне потребе према цитираном члану 92. Закона о социјалној заштити.

Одредбом члана 92. став 1. Закона о социјалној заштити („Службени гласник РС“, број 24/11), прописано је да право на додатак за помоћ и негу другог лица има лице коме је због телесног или сензорног оштећења, интелектуалних потешкоћа или промена у здравственом стању неопходна помоћ и нега другог лица да би задовољило своје основне животне потребе, а ставом 2. да право на додатак за помоћ и негу другог лица остварује лице из става 1. овог члана, ако то право не може да оствари по другом правном основу. Ставом 4.

прописано је да се потреба за помоћи и негом другог лица, утврђује на основу прописа о пензијском и инвалидском осигурању, а ставом 5. да потреба за помоћи и негом другог лица постоји код лица из става 1. овог члана, коме је услед телесног оштећења, оштећења чула вида које узрокује губитак осећаја светлости са тачном пројекцијом или се вид постиже са корекцијом до 0,05, интелектуалних потешкоћа или промена у здравственом стању неопходна помоћ и нега другог лица ради задовољавања основних животних потреба и које не може да устане из кревета, да се креће унутар стана без употребе помагала, да се храни, свлачи, облачи или да одржава основну личну хигијену без помоћи другог лица.

Суд је ценио наводе тужбе, али је нашао да се њима не доводи у сумњу правилност оспореног решења. Ово са разлога што из налаза оба органа вештачења произлази да су органи ценили сву расположиву медицинску документацију, да је првостепени орган вештачења извршио медицински преглед тужиоца, те да су органи вештачења у свему поступили у складу са одредбама члана 28.-44. Правилника о образовању и начину рада органа вештачења Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање („Службени гласник РС“, бр. 59/08, 75/08, 24/11 и 7/12), па је овакав налаз, мишљење и оцена органа вештачења ваљан доказ у смислу члана 149. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“ број 33/97 и 31/01, и „Службени гласник РС“, број 30/10) о постојању потребе за помоћи и негом другог лица за обављање радњи ради задовољавања основних животних потреба тужиоца.

Имајући у виду напред наведено, Управни суд је нашао да закон није погрешно примењен на штету тужиоца, па је применом члана 40. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 05.03.2015.године, I-3 У 4204/13

Записничар
Никола Крушкоња,с.р.

Председник већа- судија
Љиљана Петровић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СУ/РР